

Kapitola osmá

Zápalné oběti

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

Výraz zápalná oběť se hebrejsky řekne „olah“. Doslova to znamená: To co jde, nebo „vystupuje nahoru.“ Jiné slovo, které se v této souvislosti používá je „kalill“, což znamená „celý.“

Hlavní zdroj poučení týkajících se zápalných obětí, nalezneme v první kapitole knihy Leviticus.

Leviticus 1:2–5 ²Promluv k synům Izraele a řekni jim: Když chce někdo z vás přinést obětní dar Hospodinu, přinesete svůj obětní dar z dobytka, ze skotu nebo z bravu. ³Bude-li jeho obětním darem zápalná oběť ze skotu, přivede samce bez vady. Přivede jej ke vchodu do stanu setkávání, aby našel zalíbení před Hospodinem. ⁴Položí ruku na hlavu zápalné oběti; ta bude za něj laskavě přijata a získá pro něj smíření. ⁵Pak zabije tele před Hospodinem a synové Áronovi, kněží, přinesou krev a krev ze všech stran pokropí oltář, který je u vchodu do stanu setkávání.

Oběť zápalná byla dobrovolná, na rozdíl od ostatních obětí, které byly povinné. Lidé mohli přinést nejen býčka, ale i ovci, kozla, hrdličky, nebo holoubata. Muselo to být zvíře čisté a v případě zvířat se muselo jednat o samce. Hříšník měl oběť přinést na místo připravené k porážení blízko vstupu do stánku úmluvy. Tam na oběť vložil ruce a vyznal své hříchy.

Leviticus 1:4–9 ⁴Položí ruku na hlavu zápalné oběti; ta bude za něj laskavě přijata a získá pro něj smíření. ⁵Pak zabije tele před Hospodinem a synové Áronovi, kněží, přinesou krev a krev ze všech stran pokropí oltář, který je u vchodu do stanu setkávání. ⁶Stáhne zápalnou oběť a rozseká ji na díly. ⁷Synové kněze Árona dají oheň na oltář a narovnají dříví na oheň. ⁸Synové Áronovi, kněží, narovnají díly, hlavu a lůž na dříví, které je na ohni na oltáři. ⁹Vnitřnosti a hnáty však umyje vodou a kněz to všechno bude obětovat na oltáři. To je zápalná oběť, ohnivá oběť, příjemná vůně Hospodinu.

Celé zvíře i s hlavou a tukem bylo pak spáleno na oltáři. Kůže ale spálena nebyla, protože byla dána obětujícímu knězi.

Leviticus 7:8 Kněz, který přináší něčí zápalnou oběť, jemu bude patřit kůže zápalné oběti, kterou přinesl.

V případě použití hrdliček, nebo holoubat, provedl kněz zabití natrhnutím hlavy a pak pokropil krev stranu oltáře.

Leviticus 1:15 Kněz ho přinese k oltáři, nehtem mu natrhne hlavu a bude obětovat na oltáři. Jeho krev nechá vykat na stěnu oltáře.

Poté bylo tělo ptáka položeno na oltář a spáleno. Peří a vole bylo odstraněno.

Leviticus 1:16 Odstraní vole s vývržkem a odhodí to východně vedle oltáře, tam, kde je popel.

Zápalné oběti byly nejobvyklejší ze všech obětí, protože obsahovaly všechny podstatné vlastnosti jiných obětí. Před událostí u Sinaje byly všechny oběti zápalné. Nebyly to oběti za hřích, přesto bylo skrze ně dosaženo usmíření – očištění.

Leviticus 1:4 Položí ruku na hlavu zápalné oběti; ta bude za něj laskavě přijata a získá pro něj smíření.

To je zřejmé z toho, jak jednal Jób, když za své děti obětoval zápalné oběti.

Jób 1:5 I stávalo se, když proběhly dny hostiny, že *Jób* pro ně posílal a posvěcoval je, vstával časně ráno a přinášel zápalné oběti podle počtu jich všech; neboť *Jób* říkal: Moji synové možná zhřešili a ve svém srdci zlořečili Bohu. Takto činil *Jób* po všechny dny.

Zápalné oběti byly odděleny od ostatních.

Numeri 28:6 To je ustavičná zápalná oběť ustanovená na hoře Sínaj jako příjemná vůně, ohnivá oběť Hospodinu.

V tom se podobaly obětem suchým a pokojným, které byly také příjemnou vůní Hospodinu.

Leviticus 2:2 Přinese ji synům Áronovým, kněžím. Kněz z toho vezme plnou hrst jemné mouky a oleje se vším kadidlem a bude to obětovat na oltáři jako pamětní dar, ohnivou oběť, příjemnou vůni Hospodinu.

Leviticus 3:5 Synové Áronovi to budou obětovat na oltáři se zápalnou obětí, která je na dříví na ohni, jako ohnivou oběť, příjemnou vůni Hospodinu.

Ať už byla učiněna jakákoliv oběť, bylo vhodné k ní dodat oběť zápalnou, jako potvrzení a zasvěcení. To vše pak symbolizovalo úplné zasvěcení, vše bylo obětováno Bohu. Nic nebylo zadrženo tím, kdo obětoval. Vše bylo spáleno na oltáři.

Leviticus 1:9, 13, 17 ⁹Vnitřnosti a hnáty však umyje vodou a kněz to všechno bude obětovat na oltáři. To je zápalná oběť, ohnivá oběť, příjemná vůně Hospodinu. ¹³Vnitřnosti a hnáty umyje vodou a kněz to všechno přinese a bude obětovat na oltáři. To je zápalná oběť, ohnivá oběť, příjemná vůně Hospodinu. ¹⁷Roztrhne ho za křídla, ale nerozdělí ho. Kněz ho bude obětovat na oltáři na dříví, které je na ohni. To je zápalná oběť, ohnivá oběť, příjemná vůně Hospodinu.

Zápalné oběti mohly být obětovány sami o sobě, ale bylo všeobecným zvykem, přidat k nim oběť za hřích, nebo za přestoupení. V takových případech byla nejdřív předložena oběť za přestoupení a teprve pak oběť zápalná.

Leviticus 9:7,15–16 ⁷Mojžíš řekl Áronovi: Přístup k oltáři a obětuj svou oběť za hřích i svou zápalnou oběť a vykonej obřad smíření za sebe i za lid; obětuj obětní dar lidu a vykonej za něj obřad smíření, jak přikázal Hospodin. ¹⁵Přinesl též obětní dar lidu. Vzal kozla lidu k oběti za hřích, zabil ho a obětoval ho na očištění od hříchu jako předchozí oběť. ¹⁶Přinesl i zápalnou oběť a obětoval ji podle nařízení.

Úplné posvěcení.

Zápalné oběti byly používány při mnoha příležitostech, jako například při očištění malomocných.

Leviticus 14:19–20 ¹⁹Kněz vykoná oběť za hřích a vykoná obřad smíření za toho, kdo je očišťován ze své nečistoty; potom zabije zápalnou oběť. ²⁰Kněz přinese zápalnou i přídavnou oběť na oltáři. Kněz za něj vykoná obřad smíření a bude čistý.

Při očištění žen po porodu.

Leviticus 12:6–8 ⁶Když se naplní dny jejího očišťování za syna či dceru, přinese knězi ke vchodu do stanu setkávání ročního beránka jako zápalnou oběť a holoubě či hrdličku jako oběť za hřích. ⁷Kněz to přinese před Hospodina, vykoná za ni obřad smíření a bude čistá od svého krvetoku. Toto je zákon o rodičce chlapce či děvčete. ⁸Jestliže její prostředky nestačí na ovci, vezme dvě hrdličky nebo dvě holoubata, jedno jako zápalnou oběť a druhé jako oběť za hřích. Kněz za ni vykoná obřad smíření a bude čistá.

Při poskvrnění kněze.

Leviticus 15:15–16 ¹⁵Kněz je bude obětovat: jedno jako oběť za hřích a druhé jako zápalnou oběť. Tak kněz za něj kvůli jeho výtoku, vykoná obřad smíření před Hospodinem. ¹⁶Když vyjde z muže výron semene, umyje si vodou celé tělo a bude nečistý až do večera.

V těchto případech byla oběť za hřích stejně tak obvyklá, jako oběť zápalná. První očistila od hříchu, ta druhá ukazovala postoj hříšníka k Bohu.

Zápalná oběť byla důležitá v posvěcení Árona a jeho synů.

Exodus 29:15–25 ¹⁵Pak vezmeš jednoho berana a Áron se svými syny položí ruce na hlavu berana. ¹⁶Zabiješ berana, vezmeš jeho krev a pokropíš s ní oltář ze všech stran. ¹⁷Berana rozsekáš na jeho díly, vnitřnosti a hnáty umyješ a dáš na jeho díly a jeho hlavu. ¹⁸Budeš obětovat celého berana na oltáři. To je zápalná oběť Hospodinu, příjemná vůně; to je ohnivá oběť Hospodinu. ¹⁹Vezmeš druhého berana a Áron se svými syny položí ruce na hlavu toho berana. ²⁰Zabiješ berana, vezmeš trochu jeho krve a dáš na lalůček Áronova pravého ucha i na lalůček pravého ucha jeho synů, na palec jejich pravé ruky a palec jeho pravé nohy a pokropíš krví oltář ze všech stran. ²¹Vezmeš trochu z krve na oltáři a oleje pomazání a stříkneš na Árona a jeho roucha a na jeho syny a roucha jeho synů s ním. Tak bude posvěcen on a jeho roucha, jeho synové a roucha jeho synů s ním. ²²Vezmeš z berana tuk, tučný ocas, tuk pokrývající vnitřnosti, jaterní lalok, obě ledviny a tuk, který je na nich, a pravou kýtu, neboť to je beran zasvěcení, ²³a jeden bochník chleba, jeden bochník chleba s olejem, jednu placku z koše s nekvašenými chleby, který je před Hospodinem, ²⁴a to všechno dáš do ruky Árona a do ruky jeho synů a zamáváš s tím před Hospodinem jako mávanou obětí. ²⁵Vezmeš to z jejich ruky a budeš to obětovat na oltáři jako zápalnou oběť, jako příjemnou vůni před Hospodinem. To je ohnivá oběť Hospodinu.

Leviticus 8:18 Potom přivedl berana pro zápalnou oběť a Áron se svými syny položil ruce na hlavu berana.

Také souvisela s uvedením do služby.

Leviticus 9:12–14 ¹²Potom zabil zápalnou oběť, Áronovi synové mu podali krev a on s ní pokropil oltář ze všech stran. ¹³Podali mu též zápalnou oběť rozsekanou na díly a hlavu a on to obětoval na oltáři. ¹⁴Vnitřnosti a hnáty umyl a obětoval na oltáři se zápalnou obětí.

Bylo jí užíváno v souvislosti s nazírskou přísahou.

Numeri 6:13–14 ¹³Toto je zákon o nazírovi: V den, kdy se naplní dny jeho nazírství, přivede ho do vchodu stanu setkávání. ¹⁴Jako svůj obětní dar přivede Hospodinu jednoho ročního beránka bez vady jako zápalnou oběť, jednu roční ovečku bez vady jako oběť za hřích a jednoho berana bez vady jako pokojnou oběť.

Obětující se obrazně položil na oltář a tím zasvětil celý svůj život plně Bohu.

Není těžké vidět souvislost mezi těmito obřady a prohlášením apoštola Pavla v listu:

Římanům 12:1 Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu, to je vaše rozumná služba Bohu.

Jak je vidět, máme se zcela zasvětit Bohu, máme být dokonalí. Jen když byla všechna špína ze zápalné oběti odstraněna, stala se Bohu příjemnou a mohla být použita na oltáři, jako oběť ohnivá, líbezná vůně Hospodinu. Tak to má být i s námi. Všechn hřích, všeliká poskvrna těla i ducha musí být odstraněna dříve, než můžeme být příjemní Bohu.

2. Korintským 7:1 Když tedy máme tato zaslíbení, milování, očist' me se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávajíc své posvěcení v bázni Boží.

Zápalná oběť, která byla zcela spálená na oltáři, představuje ve zvláštním smyslu Krista, který zcela odevzdal sám sebe a zasvětil se Boží službě. Kristus se stal příkladem pro člověka, který má jít v Jeho šlépějích. To vše nás učí úplnému posvěcení. Zápalná oběť je uvedena jako první v seznamu obětí zmíněných v knize Leviticus. Říká nám jasnou řečí, že jenom oběť úplného odevzdání se, je líbeznou vůní Bohu. Vše musí být položeno na oltář. Nic si člověk nesmí nechat pro sebe.

Zápalná oběť nás učí, že Bůh se nedá ovlivnit postavením lidí. Chudý člověk, který přináší své dvě hrdličky, je Mu právě tak příjemný, jako bohatý, který přináší býčka, nebo jako v případě Šalamouna, když obětoval 1000 zápalných obětí.

1. Královská 3:4 Král šel do Gibeónu, aby tam obětoval, protože to bylo největší návrší. Šalomoun přinesl na tom oltáři tisíc zápalných obětí.

Dvě malé věci potěší Pána Boha stejným způsobem jako hojnost bohatství. Podstatný je postoj člověka.

Jiné ponaučení, které si můžeme odnést ze studia zápalné oběti, je o pořádku. Bůh je Bohem pořádku. Dává lidem přesné příkazy ve všech detailech.

Leviticus 1:7–8 a 12 ⁷Synové kněze Árona dají oheň na oltář a narovnají dříví na oheň. ⁸Synové Áronovi, kněží, narovnají díly, hlavu a lůj na dříví, které je na ohni na oltáři. ¹²Rozseká ho na díly. S jeho hlavou a lojem je kněz narovná na dříví, které je na ohni na oltáři.

Pořádek je prvním Zákonem nebes.

1. Korintským 14:3 a 40 ³Kdo však prorokuje, mluví lidem k budování, povzbuzení a útěše. ⁴⁰Všechno ať se děje slušně a spořádaně.

Další důležité ponaučení je o čistotě. Dříve, než mohly být různé části zvířete spáleny na oltáři, tak musely být vnitřnosti a nohy umyty ve vodě.

Leviticus 1:9 Vnitřnosti a hnáty však umyje vodou a kněz to všechno bude obětovat na oltáři. To je zápalná oběť, ohnivá oběť, příjemná vůně Hospodinu.

To se nám na první pohled může zdát být zbytečným. Stejně bylo vše pak spáleno na oltáři. Mytí těchto částí před jejich spálením, byla ztráta času. Bůh se na to však dívá úplně jinak.

Rozkaz byl jasný – umyj každý díl. Nic nečistého nesmí přijít na oltář. A tak byly všechny díly myty a pečlivě položeny na dříví, které bylo pečlivě narovnáno na oltáři.

Očišťování ohněm a vodou.

Kněží používali tři živly k očištění v Bohoslužbě. Oheň, vodu a krev. Oheň, který je očišťujícím elementem, je symbolem Ducha svatého. Když Kristus vchází do svého chrámu, je jako spalující oheň.

Malachiáš 3:2–3 ²Kdo vydrží den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se ukáže? Vždyť on je jako zlatníkův oheň a prادلákův louh. ³Posadí se jako zlatník a čistič stříbra, pročistí syny Léviho, přečistí je jako zlato a stříbro a budou Hospodinu přinášet spravedlivé přídavné oběti.

Izaiáš 4:4 Když Panovník smyje nečistotu dcer sijónských a vypláchne krev Jeruzaléma z jeho středu duchem soudu a duchem ohnivě očisty.

Otázka zní: **Izaiáš 33:14** Hříšníci na Sijónu se strachují, bezbožné zachvátil třes: Kdo z nás bude pobývat u stravujícího ohně? Kdo z nás bude pobývat u věčných plamenů?

Židům 12:29 Neboť náš Bůh je oheň stravující. Boží přítomnost je ohněm, který buďto něco spálí, nebo očistí.

Oheň na oltáři nebyl obyčejným ohněm. Přišel od Hospodina.

Leviticus 9:24 Od Hospodina vyšlehl oheň a strávil na oltáři zápalnou oběť i tučné části. Všechn lid to viděl, výskali a padli na svou tvář.

Bůh akceptoval jejich oběť. Byla čistá, umytá a srovnaná, připravená ke spálení. Pak sestoupil oheň od Hospodina. Tento oheň byl neustále udržován a nesměl vyhasnout. Protože přišel od Boha, byl posvátným, na rozdíl od obyčejného ohně. Směl být použit pouze k účelům Levitské Bohoslužby.

Voda je symbolem, jak křtu, tak i slova. Obojí očišťuje.

Efeským 5:25–26 ²⁵Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církve a sám sebe za ni vydal, ²⁶aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu.

Titus 3:5–6 ⁵Zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství skrze koupel znovuzrození a obnovou Ducha Svatého, ⁶kterého na nás vylil hojně skrze Ježíše Krista, našeho Zachránce.

Skutky 22:16 A proč nyní váháš? Vstaň, dej se pokřtít a smyj své hříchy vyzýváje jeho jméno.

Tím, že byly všechny části obětního zvířete použitého k zápalné oběti umyty a očištěny dříve, než byly položeny na oltář, byl Boží lid ponaučen nejenom o pořádku a čistotě, ale měl si odnést i duchovní ponaučení. Dříve, než cokoli položí na oltář, dříve než je to přijato Bohem, musí být všechno omyté, čisté ryzí a svaté.

Život je v krvi.

V zápalných obětech, stejně, jako v ostatních živočišných obětech, byla krev životně důležitým elementem. Krev způsobuje smíření - očištění člověka. Jasně o tom hovoří:

Leviticus 17:11 Neboť život těla je v krvi a já jsem vám ji dal na oltář k získání smíření pro vás, neboť je to krev, která získává pro člověka smíření.

Život všeho tělesného je v krvi. Krví je učiněno usmíření - očištění. Když byla krev kropena na oltář a oheň strávil oběť, tak to znamenalo, že Bůh tuto zástupnou oběť přijal.

Leviticus 1:4 Položí ruku na hlavu zápalné oběti; ta bude za něj laskavě přijata a získá pro něj smíření.

Smíření – očištění, bylo učiněno skrze život, který byl v krvi. Tato krev, která reprezentuje život, byla logicky pro hříšníka účinná až po smrti oběti. Kdyby Bůh zamýšlel vyjádřit myšlenku, že by krev, jako taková byla účinná bez smrti oběti, tak by to prohlásil. Teoreticky by bylo možné odejmout určité množství krve, aniž by bylo zvíře usmrceno. Tak jako se to děje při transfúzi krve. Krev mohla být opatřena bez smrti oběti. To ale nebyl Boží úmysl. Krev byla použita až po smrti oběti. Tak to bylo i u Ježíše Krista. Teprve po jeho smrti vyšla z jeho boku krev a voda.

Jan 19:34 Ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda.

1. list Janův 5:6 To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze ve vodě, ale ve vodě a v krvi. A Duch je ten, který to dosvědčuje, neboť Duch je pravda.

Jenom skrze smrt nevinné oběti může hříšník být vykoupen.

Židům 9:15 Proto je prostředníkem nové smlouvy, aby po jeho smrti, která nastala pro vykoupení z přestoupení spáchaných za první smlouvy, přijali zaslíbení věčného dědictví ti, kdo jsou povoláni.

Spása člověka je možná pouze díky smrti Ježíše Krista, která způsobila usmíření mezi padlým člověkem a svatým Bohem. Kristova smrt na kříži musí být hlavním poselstvím každého křesťana. Avšak moc krve očistit a spasit závisí na životě Toho, kdo ji dal. Krví je učiněno smíření díky životu jakým Kristus žil a poté za náš zemřel. Jeho život byl bezhříšný. V takovém životě je moc. Žádný člověk není spasen Zákonem. Nikdo není spasen díky svým dobrým skutkům. Nikdo není spasen dodržováním nějakých pravidel.

Římanům 5:10 Jestliže jsme jako nepřátelé byli usmířeni s Bohem smrtí jeho Syna, tím spíše jako usmíření budeme zachráněni jeho životem.

Akceptován Bohem.

Zápalná oběť, neboli oběť ohnivá, byla sladkou vůní Hospodinu.

Leviticus 1:17 Roztrhne ho za křídla, ale nerozdělí ho. Kněz ho bude obětovat na oltáři na dříví, které je na ohni. To je zápalná oběť, ohnivá oběť, příjemná vůně Hospodinu.

Bůh z ní měl radost, byla mu příjemná. Některé z důvodů, proč to tak je, jsme již zmínili. Nyní půjdeme víc do hloubky.

Zápalná oběť byla předobrazem dokonalé oběti Ježíše Krista. Je tedy pochopitelné, že byla Bohu potěšením. Tak, jako oběť musela být dokonalá a bez poskvrny, tak byl i Ježíš Kristus Beránek Boží dokonalý a neposkvrněný.

1. list Petřův 1:18–19 ¹⁸Víte, že ze svého marného způsobu života, zděděného po otcích, jste byli vykoupeni ne pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, ¹⁹nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny.

Efezkým 5:1–2 ¹Napodobujte tedy Boha jako milované děti ²a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a vydal sám sebe za nás jako dar a oběť Bohu v příjemnou vůni.

Kristus jak je zobrazen v zápalné oběti, představuje úplné posvěcení, plné odevzdání sebe sama, aby mohl spasit ty, kteří ho do svého života přijímají.

Zápalná oběť byla Bohu potěšením pro to, že ukazovala touhu v srdci obětujícího hříšníka zasvětit se Bohu. Obětující jako by říkal: „Hospodine, rád ti chci sloužit. Kladu sebe sama bez výhrady na oltář. Nic si nenechávám pro sebe. Přijmi mne prosím v zástupné oběti.“ Takový postoj hříšného člověka je sladkou vůní Hospodinu.

Dále byla tato oběť sladkou vůní Hospodinu, protože byla dobrovolná. Nebyla vymáhána, kromě v souvislosti s jinými oběťmi. Když člověk zhřešil, vyžadoval Bůh oběť za hřích zároveň s obětí zápalnou, ale nikdy oběť zápalnou samotnou. Pokud to člověk udělal, bylo to dobrovolné. Znázorňovalo to vděčný postoj k Bohu.

Leviticus 1:3 Bude-li jeho obětním darem zápalná oběť ze skotu, přivede samce bez vady. Přivede jej ke vchodu do stanu setkávání, aby našel zalíbení před Hospodinem.

Nebezpečí pro křesťany spočívá v tom, že dělají příliš mnoho věcí, týkajících se náboženství, ne proto, že by měli hlubokou touhu to dělat, ale protože je to zvykem, anebo je to od nich požadováno. Povinnost je velké slovo, ale láska je větší. Neměli bychom sice povinnost podceňovat, ale nesmíme zapomínat, že láska je větší mocí a že správně pochopena a použita vede ke splnění povinnosti. Láska je dobrovolná. Povinnost je náročná. Povinnost je Zákon, zatímco láska je milost. Obojí je důležité. Navzájem se nevylučují, ale láska je největší.

1. list Korintským 13:13 Nyní zůstává víra, naděje a láska, tyto tři věci. Ale největší z nich je láska.

Protože obětování zápalné oběti nebylo spojeno s příkazem, byla tato oběť ve skutečnosti obětí lásky, zasvěcení se Bohu. A z toho má Bůh radost.

Bůh miluje ochotného dárce.

2. list Korintským 9:7 Každý ať dá, jak si předsevzal v srdci, ne se zármutkem nebo z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.

Někteří lidé čtou tento text tak, že Bůh má rád toho, kdo hodně dává, text ale říká, že Bůh miluje toho, kdo dává s radostí a dobrovolně.

Bylo by dobře, kdyby se duch radostné a šťastné služby mezi křesťany více rozšířil. Příliš mnoho křesťanů musí být napomínáno, povzbuzováno, popoháněno a dokonce podpláceno, než vykonají to, co by měli konat z lásky.

Izaiáš 64:6 Není, kdo by vzýval tvé jméno, kdo by se vyburcoval, aby se držel tebe; neboť jsi před námi skryl svou tvář a vydal jsi nás do moci naší zvrácenosti.

Takový postoj se Bohu protiví. Není nic únavnějšího, než muset někoho neustále napomínat a motivovat k tomu, něco dělat. Bůh si cení ochotného dárce a radostného spolupracovníka.

Davidova zkušenost.

Bůh miloval Davida mimo jiné proto, že byl veselý a ochotný Bohu sloužit. David strašně zhřešil, ale jeho lítost byl tak hluboká, jako jeho hříchy. Bůh mu odpustil. Tato životní zkušenost zanechala hluboký dojem v jeho mysli. Od toho okamžiku se snažil líbit se Bohu a něco pro něj dělat.

To ho vedlo k touze vybudovat svému Stvořiteli chrám, aby v něm mohl bydlet. Stánek vyrobený na poušti byl již několik staletí starý a opotřebovaný. Bůh by byl velmi potěšen, kdyby měl někoho, kdo by mu vystavěl chrám. Ale rozhodl se počkat, jestli to někoho nenapadne samo od sebe. Takového člověka našel v Davidovi.

David musel být velmi zklamán, když mu Bůh řekl, že mu to nedovolí, protože na jeho rukou lpí příliš mnoho krve. Bůh ale ocenil, že to David učinit chtěl a dovolil mu, aby alespoň shromáždil materiál na stavbu chrámu. Poté mu sdělil, že namísto, aby David stavěl dům Jemu, tak On postaví dům Davidovi.

1. Paralipomenon 17:6–10 ⁶At' jsem přecházel s celým Izraelem kudykoli, řekl jsem snad některému ze soudců Izraele, jež jsem ustanovil, aby pásli můj lid: Proč mi nepostavíte cedrový dům? ⁷Nuže, toto pověz mému otroku Davidovi: Toto praví Hospodin zástupů: Vzal tě z pastvin, od chovu ovcí, abys byl vévodou nad mým lidem Izraelem. ⁸Byl jsem s tebou, kamkoli jsi šel, a vyhladil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Učiním tvé jméno, jako je jméno velikánů na zemi. ⁹Nachystám pro svůj lid Izrael území, zasadím ho, bude bydlet na svém místě a nebude se již třást. Bídáci ho již nebudou odírat jako dřívě, ¹⁰ode dnů, kdy jsem ustanovil soudce nad mým lidem Izraelem; pokořím všechny tvé nepřátele. Oznamuji ti, že dům ti postaví Hospodin.

Bůh mu také slíbil, že jeho trůn bude upevněn na věky. Tento slib bude naplněn v Kristu, který až přijde po druhé, bude sedět na trůnu svého otce Davida.

Lukáš 1:32 Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.

To je opravdu podivuhodné a neobyčejné zaslíbení. Abrahám, Mojžíš a Eliáš jsou pominuti a pocta byla dána Davidovi. Zdá se, že jedním z důvodů proč, byla Davidova ochota učinit pro Boha něco víc, než pouze to, co bylo požadováno. To můžeme vidět na tom, jak David zareagoval na informaci, že nemůže chrám postavit. Když to pochopil, tak začal přemýšlet o tom, jak alespoň stavbu připravit.

1. Paralipomenon 22:5 David si řekl: Můj syn Šalomoun je mladý a útlý a dům, který se má postavit Hospodinu, musí být zvlášť veliký, aby byl věhlasný a slavný po všech zemích. Musím pro něj udělat přípravy. A David připravil před svou smrtí množství materiálu.

První co David udělal, bylo, že shromáždil na stavbu peníze.

1. Paralipomenon 22:14 Hle, ve svém soužení jsem pro Hospodinův dům připravil sto tisíc talentů zlata, milion talentů stříbra a takové množství bronzu a železa, že se nedá zvážít. Také dřevo a kámen jsem připravil a ty k nim přidej.

Tato čísla ukazují, že šlo v přepočtu o miliony korun. Po tom začal připravovat kameny ke stavbě Božího domu. Také připravil železo pro hřeby na dveře ke vchodu a množství bronzu. Než to ale mohl učinit, potřeboval mít nějaký plán stavby. Ten obdržel od Pána.

1. Paralipomenon 28:19 To všechno bylo písemně, protože Hospodinova ruka byla nad mnou; on mi dal pochopit plán celého díla.

V této souvislosti je zajímavý verš v **1. Paralipomenon 28:4** Hospodin, Bůh Izraele, si mě vyvolil z celého domu mého otce, abych byl navěky králem nad Izraelem. Vždyť Judu si vyvolil za vévodu a v domě Judově dům mého otce a mezi syny mého otce si oblíbil mě, aby mě ustanovil králem nad celým Izraelem.

Tento verš ukazuje, jaké vysoké mínění měl Bůh o Davidovi. A tak dostal David povolení přichystat na stavbu chrámu kameny, dříví a železo.

To ovšem Davidovi nestačilo, přál si také připravit hudbu pro účely posvěcení. Protože nešlo o stavbu jako takovou, měl dojem, že v tomto má svobodu. David miloval hudbu celým srdcem a byl vynikajícím zpěvákem. Začal připravovat hudbu pro 4000 těch, kteří budou chválit Hospodina.

1. Paralipomenon 23:5 Čtyři tisíce vrátných a čtyři tisíce chválicích Hospodina na nástroje, které jsem udělal pro chválení.

O tom hovoří celá 25. kapitola knihy Paralipomenon.

David ale nebyl stále spokojen. Pán mu řekl, že nesmí vybudovat chrám, ale že to učiní jeho syn Šalamoun. Pomyslel si, proč by nemohl odstoupit a učinit svého syna králem Izraele.

1. Paralipomenon 23:1 Když David zestárl a byl sytý dnů, ustanovil králem nad Izraelem svého syna Šalomouna.

Není divu, že Bůh měl Davida rád. David naléhal na Boha stále více, aby mu dovolil pro něho učinit něco navíc. Uvažoval o plánu, jak připravit stavbu chrámu. Nashromáždil velké sumy peněz, vycvičil hudebníky, to vše, aby mohl něco pro Boha učinit, protože Bůh toho tolik učinil pro něho. Nevíme, jak dlouho byl David ještě živ poté, když se Šalamoun stal králem, ale po jeho smrti byl Šalamoun, syn Davidův ustanoven za krále Izraele po druhě.

1. Paralipomenon 29:22 V onen den jedli a pili před Hospodinem s velikou radostí. Potom ustanovili podruhé Šalomouna, syna Davidova, králem a pomazali jej Hospodinu za vévodu a Sádoka za kněze.

Kéž bychom měli více lidí a sborů s podobným postojem, jako měl David. Ochotni obětovat se a pracovat na Božím díle s touhou v srdci učinit ještě víc. Pak už by nebylo nutné pořád pobízet lidi a celé sbory, aby se vzchopili a dokončili dílo, ke kterému jsme byli určeni. Kdyby byl David mezi námi a byl požádán, aby dal 1000 Kč, nepochybně by se otázel: „Mohu dát víc?“ Bůh by měl radost a řekl by: „Jistě Davide, smíš.“ Pro tuto povahu si Bůh vybral Davida, přestože zhřešil, aby se stal pozemským předkem Ježíše Krista. Stejně povahové rysy měl i Kristus, který byl ochoten všechno vytrpět a nakonec přinesl největší oběť. Bůh miluje ochotné dárcy.

Toto vše bylo symbolizováno zápalnou obětí. Jak jsme již řekli, tato oběť nebyla požadována. Byl to dar lásky. Byla to oběť sebe sama. Hříšník se pokládá na oltář se vším, co má, aby to bylo spáleno, a tím dává sebe sama, jako živou oběť.